

עלון מס' 52

משיחות הרצי"ה זצ"ל

פרשת ניצבים

לשונות היחיד והרבים – כלל ישראל וארץ ישראל

בין מאפייני הסגנון המיוחד של ספר דברים הוא השילוב **בין לשון של יחיד לבין לשון של רבים**. ומובן הדבר שגם בפרשת ניצבים – ניכר הסגנון הזה. מצווה של היחיד – היא על היחיד ומצוות הרבים – היא על הרבים, אך כאשר ישנה גם **שותפות** של הרבים, הדבר אינו כלל פשוט וברור.

העניינים של הציבור הם יותר כלליים, כי ציבור הכולל בתוכו רבים אינו רק אוסף של פרטים אלא הוא **'אחד' בעצמו**, כלומר הוא יצירה אחת חדשה.

בעניין זה יש להדגיש: כי **'כלל ישראל'** - הקשור ב"קודשא בריך הוא" מופיע דווקא **בארץ ישראל**. כמאמר דוד המלך המופיע בכתוב **"ומי כעמך ישראל גוי אחד - בארץ"** (דברי הימים א פרק יז, כא)

פרשתנו פותחת ב"**אתם** ניצבים... **לעברך** בברית ד' אלוקיך" פתח **ברבים** וסיים **ביחיד** וכמו בכל ספר 'משנה תורה' יש גם כאן מעבר של לשונות מיחיד לרבים ומרבים ליחיד, כי כלל ישראל היא היחידה הממשית, המתגלה עתה בהתפרטות ממשית.

כאן מתחיל להתגלות העניין הישראלי **הכללי** המתגלה גם ב**פרטיות**, ומתחילה הופעת **שלימות התורה ושלימות האומה והנשמה המתגלה בממשיות הגוף בארץ ישראל**.

בחירת עם ישראל ובחירת ארץ ישראל – עניין אחד הוא !

וכך שנינו בכמה וכמה פעמים **בספר הזוהר** על הפסוק: "...גוי אחד בארץ" – ודאי בארץ הם גוי אחד, **עימה איקרון אחד ולא בלחודיהו !** (למשל בחלק ג דף צג, עמוד ב ועוד)

על פי "מאורות הרצי"ה" ב (פרשת ניצבים תשכ"א עמ' תקמא) להרב הושע רבינוביץ הי"ו

ועל פי "שיחות הרב צבי יהודה" (פרשת ניצבים תשל"ד עמ' 496) להר"ש אבינר הי"ו